

תיאטרון
באר-שבע

הדירה של רוזה

דרמה משפחתית סוחפת

מאת שחר פנקס ואיה קפלן
בימוי איה קפלן

מאת שחר פנקס ואיה קפלן
 בימוי איה קפלן
 תפאורה סבטלנה ברגר
 תלבושות יהודית אהרון
 מוסיקה אבי בנימין
 תנועה עמית זמיר
 תאורה אמיר קסטרו

שחקנים

רוזה - רבקה מיכאלי / סנדרה שדה
 גדי - מולי שולמן
 אורלי - טלי שרון
 רון - רון ביטרמן
 עורכת הדין לאה מזעקי - אדוה עדני
 קונה של הדירה, גנב, שליח, שוטר - איתי צ'מה
 קונה של הדירה, שוטר - אלמוג רוזנו / נעם ברמט
 יונתן - אופיר לוי / רותם לוי

אלי \ לאה גולדברג

השנים פָּרְכְּסוּ אֶת פָּנַי
בְּזִכְרוֹן אֶהְבוֹת
וְעָנְדוּ לְרֵאשִׁי חוּטֵי כֶסֶף קְלִים
עַד יִפִּיתִי מְאֹד.

בְּעֵינַי נִשְׁקָפִים
הַנוֹפִים.
וְדַרְכִים שְׁעֵבֶרְתִּי
יִשְׂרוּ צְעָדִי -
עֵיפִים וְיִפִּים.

אם תִּרְאֵנִי עֹכְשׁוֹ
לֹא תִכִּיר אֶת תְּמוּלִיךָ -
אֲנִי הוֹלֶכֶת אֵלַי
בְּפָנִים שְׁבִקְשֵׁת לְשׂוֹא
כְּשֶׁהִלַּכְתִּי אֵלֶיךָ.

נכון לומר שהיה לכן חשוב להעלות הצגה שבמרכז שלה עומדת שחקנית מבוגרת?

שחר: אני חושבת שברגע שכתבנו את התפקיד לאישה מבוגרת היה לנו חשוב שתעמוד על הבמה, אישה מבוגרת. חשבנו שזה לא נכון שנכתוב הצגה שמדברת על חמלה ועל רגישות ועל קבלה, ואנחנו נציב בהצגה שלנו שחקנית בת 60. **איה:** שתלבש פאה ונעשה לה קמטים. רצינו להביא שחקנית שהיא באמת בשנות ה-80 בחייה על כל הכרוך בדבר. כשאתה מתגייס כל כולך לזה אז כל החלל מתגייס, וכולם בעצם מביאים את עצמם לקצה גבול היכולת. אני חושבת שבכל רגע ורגע בהצגה יש המון אמת, כי כולם היו מאוד מושקעים רגשית בדבר הזה ואינטנסיביים, מנסים שוב ושוב ועוד פעם ועוד פעם... נהיינו ממש משפחה בתוך הדבר הזה, עם כל המשברים שעברנו ביחד. בסופו של דבר יש משהו בתיאטרון באר-שבע שהוא מאוד משפחתי, וזה ניכר בגישה של כל השחקנים שהם מצד אחד באמת קליברים אחד אחד, ומצד שני יש בהם נדיבות מאוד גדולה אחד כלפי השני וכלפי ההצגה. זה מחזה שהוא מתעתע, מצד אחד יש בו גיבורה אחת מובהקת, ומצד שני אנחנו מגלים לאורך ההצגה שגם דמויות אחרות בתוך המשפחה הן לא פחות גיבורות. בדרמה הזאת.

היה משהו שרציתן להביע דרך הדמות של רוזה, על החיים בניל מבוגר או בכלל?

איה: האשה הזאת ששחר ואני כתבנו היא אשה, כמו הרבה נשים שאנחנו מכירות, עם המון כל טוב פנימי, עם דמיון מטורף ועם תשוקה לחיים ואהבה לריקודים ולמוזיקה והרבה מאוד תחמנות בריאה. היא לא אשה שיושבת על ספסל ובוהה, יש בתוכה עולם שעדיין רוצה להתקיים, עולם תאב חיים.

שחר: לא הייתה לנו יומרה להגיד משהו על החיים בגיל הזה, אבל המחזה מדבר על חמלה והכלה. אותי תמיד מעניינת מערכת היחסים הבלתי אפשרית בין הורים וילדים. המחזה הזה בודק רגע שבו ההורה הופך כמעט לילד והילד הופך להיות הורה, וזה רגע שהוא רגע דרמטי וכואב ומלא גם ברוך. זהו רגע שטומן בחובו את כל קשת הרגשות, גם פחד גדול וגם אהבה גדולה וכעס, ועניין אותנו לשים את הזרקור על הרגע הזה, לא רק על האשה המבוגרת אלא על המשפחה כולה שצריכה להתמודד עם השינוי שחל בה ומחייב את כולם להשתנות, גם אם הם מפחדים וגם אם הם היו מעדיפים להישאר בתפקיד הקודם שלהם. זה מפגיש את האדם עם עצמו ועם ההורה או הילד שלו בתפקיד חדש.

זה נכון לומר שהעיסוק במחזה התחיל מתוך החוויות האישיות שלכן מול הסבים והסבתות שלכן?

איה: אני חושבת שהכמיהה לעסוק בדבר היא משם. אם אתה מושיב את שחר ואומר לה ספרי לי על סבא וסבתא שלך נשפכים סיפורים מטרופים... ואווו כני"ל לגביי. הרגשנו גם שזה משהו שהוא כל כך של כולם, חוויה שכל אדם ברחוב עובר, אם זו הזדקנות של ההורים שלו, או שההורים שלו עצמם עוברים את זה עם ההורים שלהם. זאת חוויה כל כך בסיסית באנושיות שלה, חלק ממעגל החיים, אבל למרות זאת אי אפשר באמת להתכונן אליה וניכר שכולם מאוד מופתעים מהמופעים וההיבטים של השער המשפחתי לזיקנה.

אולי עוד לגבי החיבור האישי שלכן?

שחר: אני איבדתי את סבי וסבתי בתקופת לימודי באוניברסיטה, המוות שלהם, והחודשים האחרונים לחייהם היו מאוד מטלטלים עבורי. כל אחד מהם בדרכו היה איש חזק ודומיננטי, ולראות את ההתדרדרות במצבם, גוף ונפש, היה מאוד קשה עבורי.

העבודה על המחזה, אפשרה לי לחזור לאותם רגעים ולהתמודד עם החוויה הזו ועם הרגשות שהציפו אותי אז, אבל להפתעתי, העבודה עם איה, למרות הנושא הכאוב והמורכב, הייתה מהנה, מרגשת ואף מצחיקה. הכתיבה והעבודה המשותפת אפשרו לי, ואני חושבת שגם לאיה, לחזור ולפגוש את הסבים והסבתות שלנו שוב. לבלות אתם ביחד. וזה לכשעצמו, מתנה מאוד מיוחדת.

איה: מצטרפת למה ששחר אומרת. יש לי סבתא אחת שנותרה בחיים, אשה מאוד חזקה שתמיד נשאה את המשפחה על הכתפיים, עוד מתקופת השואה, כשהייתה רק נערה ועזרה להוריה לשרוד. לראות אותה מגיעה לנקודת ההיפוך הזאת, שבה היא הופכת פתאום להיות "הילדה", "הנזקקת", "התלוויה", עם היבטים של פרנויה, פחד שהנאצים באים, האשמות מול קרובי משפחה בדברים שלא היו ולא נבראו, או סתם לא לזכור מי היא ולא להבין לדעת מה קורה, זה משהו מטלטל. לפעמים בבית האבות, אני רוצה להגיד למטפלים שם "אתם לא יודעים איזו אישה היא הייתה, היא אשה גיבורה, אשה אמיצה, אשה עם שיעור קומה. אתם לא מבינים". זה קשה.

בהצגה אנחנו נחשפים למערכת יחסים טעונה בין אחים, אח אחד נתפס על ידי ההורים כמוצלח יותר, אולי אהוב יותר. האם זה משהו שיש לכן חיבור אליו?

שחר: כן, כנראה. יש לי אחות אחת, והורים ואנחנו משפחה מאושרת, אבל גם לא. וככותבת אני מקבלת השראה מכל חוויה שעברתי בחיי, קטנה או גדולה. אבל הדבר החשוב כאן הוא, שבחרנו במשפחה כי זה הבסיס, הגרעין. בחרנו להתחיל את המחזה ברגע משברי שבו הדברים כבר לא יכולים להיות מטואטאים מתחת לשטיח. האחים נמצאים בריב גדול, אשת אחד האחים מציעה לעזוב ולהתגרר בצפון והאם, רוזה, חשה כי דברים מתרחשים מאחורי גבה ואין לה שליטה עליהם. וכן, גם הדירה, "לא יכולה עוד" והמחזה מתחיל כשהצינורות בדירה מתפוצצים...

איה: בכלל, כל דרמה טובה היא בסופו של דבר אדיפלית. משפחה זה הדבר הכי מעניין שיש.

בלב המחזה נמצאת הדירה של רוזה, הדירה שהיא קנתה עם בעלה. בחרתן לעסוק בנושאים של הזדקנות והשינויים שהיא יוצרת במשפחה דווקא דרך העיסוק בבית, תוכלו לדבר על הבחירה הזאת?

שחר: הבית הוא לא רק הקירות והוא לא רק הכסף שטמון במכירה שלו. הבית הוא המשפחה, והמשפחה במחזה עוברת משבר. זה נכון, שהדירה ישנה מאוד, שיש בה רטיבות ודברים נשברים בה, אבל זאת כמובן רק מטפורה למצב גם של רוזה וגם של המשפחה. הלכנו הכי לטבור, לבטן, הדירה שבה הילדים גדלו ובה רוזה מתגוררת היום לבדה.

איה: זאת דירה שהיא לא רק ישנה ומטפטפת - יש בה גם הרבה מאוד קסם, זאת דירת וינטג' יפיפיה. יש בתוכה ספרייה ענקית שהיא תצוגה רוויית חיים של ספרים, פסלים, תמונות, אלבומים, מסמכים, ואמנות. במובן הזה היא גם היבט של כל מה שהאישה הזאת הייתה, של כל מה שהיא צברה והרוויחה בחיים האלה.

היו לנו המון דיונים על התפאורה. בהתחלה הייתה לי מחשבה, שטוב מאוד שזנחתי אותה, לעשות תפאורה ריאליסטית לגמרי, אבל מאוד מהר בדיאלוג בינינו וגם בדיאלוג עם שיר גולדברג, המנהלת האמנותית, הקירות נעלמו ונשארו רק הספרייה והרצפה שנותנת תחושה של מקום בטוח שמשוה בו הולך ומתערער. לאורך ההצגה הדירה הולכת ונחרבת, מתבלגנת, נהרסת, וזאת מטפורה לתהליך שהגיבורה שלנו עוברת מהרגע שהמחזה נפתח ועד שהוא מסתיים.

רובנו ניאלץ לסעוד הורה או בן זוג מזדקן.

מה יקרה לנו בתהליך? / מאת סמדר רייספלד, התפרסם בעיתון הארץ בתאריך 23.06.2016

רוב האנשים בעולם המערבי כיום יחוו בשלב כלשהו את פיסת החיים הזאת של טיפול בהורים מזדקנים. רבים ייאלצו לטפל גם בקרובים אחרים: בן זוג, אח או ילד בעל צרכים מיוחדים. מספר האנשים שמטפלים בקרוביהם הוא עצום – הערכות עדכניות מדברות על כמעט שליש מהאוכלוסייה הבוגרת, כלומר 1.5 מיליון ישראלים – והמחיר שהם משלמים אדיר. באנגלית הם מכונים Care Givers, אבל המונח "מטפלים" שמור לאנשים שעושים זאת בשכר, ואילו כאן מדובר בקרובים שאינם מקבלים תשלום ובדרך כלל גם מחויבים לעבודה אחרת שמפרנסת אותם. בהיעדר שם רשמי, בחרתי להשתמש במונח "מטפל-קרוב".

"בעבר זמן הטיפול בהורים ובבני זוג היה קצר יחסית", אומרת ד"ר נעה וילצינסקי, מחברת הספר "מטפלים-קרובים בהקשר של מחלה" וראש המעבדה למחקר פסיכו-קרידולוגי במחלקה לפסיכולוגיה באוניברסיטת בר-אילן. "עם העלייה בתוחלת החיים, הטיפול נעשה ממושך ולכן מכביד יותר. אנשים עם חוליים ומומים שלא היו שורדים בעבר, חיים כיום במשך שנים ארוכות. הוסיפי לזה את העובדה, שבגלל העומס על המערכת, משך האשפוז בבתי החולים התקצר, ותקבלי מצב שבו הטיפול עובר מהר מאוד לקרובים".

הטיפול התובעני והלחץ המתמשך גורמים לשחיקה ולתשישות נפשית של המטפל-הקרוב, בייחוד אם יש לו מחויבויות נוספות שעליו לעמוד בהן, כמו עבודה. "רק בעשור האחרון נעשה מקובל להיעזר בגורם חיצוני – להעסיק מטפל בשכר או להעביר את המטפל למוסד סיעודי, אבל אז התחילו גם רגשות אשמה: 'הנה, אני משליך את יקירי לעת זיקנה'. איך זה שאני מעדיף את טובתי על פני טובתו".

"לנוכח הגילויים שמופיעים לאחרונה בתקשורת, מתחילות גם מחשבות מסויטות על טיב הטיפול שניתן בתשלום. לכן זה לא מפתיע שמחקרים מראים שמטפלים-קרובים סובלים מחרדה ודיכאון בשיעורים הרבה יותר גבוהים מאשר שאר האוכלוסייה, אפילו יותר מאשר המטופלים עצמם. אפשר להגיד, שמאיזה כיוון שלא מסתכלים, המצב מורכב ותובעני: או שאת מטפלת בעצמך ואז את במצוקה ואין לך חיים, או שאת מפקידה אותו בידי מטפל חיצוני ואז יש לך נקיפות מצפון שהפקרת אותו".

"אדם מוצא את עצמו בין שני מצבים בלתי נסבלים – שחיקה ואשמה – וכשזה טווח האפשרויות שעומד לרשותך, אפשר לומר שיש לך די מעט דרגות חופש. במחקרים בהם ההורה או בן הזוג נעשה דמנטי, נוספת לנטל הטיפול בו גם החוויה של התפוררות הקשר. המטפל הולך ומאבד את הקשר עם האדם הקרוב לו, וזו מעמסה רגשית גדולה. כי מה מחזיק אדם כמטפל? נכון, ישנה המחויבות ולפעמים אפילו אהבה, אבל יש חשיבות רבה ליחסי הגומלין: למשוב מהמטופל, להכרת התודה שלו. כל זה נעלם כשהיחסים נמוגים. וכשאת חווה את הקרוב כמי שהולך ומתרחק וגם הוא חווה אותך כזרה, את נכנסת למצוקה גדולה. כל המחקרים מראים שהסבל הנפשי הגדול ביותר הוא מנת חלקו של מי שמטפל באדם שנעשה דמנטי".

לחווה קשר קרוב הולך ומתרופף זה קשה. מצד שני, אם הקשר היה לא קרוב חוויית הטיפול יכולה להיות סיוט.

"ממש כך. כשהקשר עם המטופל, ההורה או בן הזוג, היה בעייתי מראש, למשל כשהמטופל היה אגוצנטרי גם כשהיה בריא, זו יכולה להיות חוויה קשה. המטפל-הקרוב מגיע לטיפול מלא טינה, לפעמים אפילו שנאה ממש, עוד לפני הקשיים והשחיקה שהם מנת חלקו של כל מטפל-קרוב. אם לפני המחלה הם חיו במקביל, ולכל אחד היו החיים שלו, הנה באה המחלה או הזיקנה ומאלצת אותם להיפגש שוב בנסיבות קשות. מפגש כזה יכול להציף את הקשיים הרגשיים, להעלות זיכרונות מערערים ולפתוח חשבונות לא פתורים. לא פעם נתקלתי בבני זוג שפיתחו דינמיקות שגובלות בהתעללות. לאו דווקא התעללות פיזית, אבל אנשים הרי יודעים לאמלל זה את זה באלף ואחת דרכים. אחד המטופלים שלי שהיה עיוור סיפר, שאשתו לא מוכנה להקריא לו ממי המכתב שהתקבל בדואר. אשה יכולה לצלוף בבעלה באמירות כמו 'אתה הורס לכולנו את החיים' או לבייש אותו ליד חבריו בניזפות. גם כשהקשר טוב לפני המשבר הוא נתקל במהמורות. כמו למשל בהיפוך התפקידים של מי שהיה עד לא מזמן 'ילד שלי', מטופל ומוגן (לפחות בתחושה הפנימית), לזה שהוא עכשיו הסמכות המחליטה והמגוננת.

אחת הסוגיות הנחקרות ביותר באקדמיה בנושא הטיפול בקרובים מנסה לפענח מהי "התמיכה האידיאלית".

"תמיכה אינה דבר פשוט, וגם כאן כוונות טובות עלולות להוביל לגיהנום. יש אנשים שמציעים 'תמיכה שתלטנית': עזרה אינטנסיבית מדי, מוגזמת, גם כשלא ממש צריך אותה.

המטפל-הקרוב מנדנד או מתייחס למטופל כמו אל ילד חסר אונים שלא יכול לקבל החלטות בעצמו. זה סגנון תמיכה בעייתי, בעיקר מפני שכתגובת נגד המטופל יכול להתמרד ולעשות דווקא; שזה באופן אירוני באמת ילדותי.

"סגנון תמיכה אחר הוא 'ממסך' או 'מגונן'. במקרה הזה המטפל-הקרוב מקפיד להסתיר מהמטופל מידע בעייתי, לא מדבר איתו על הקשיים ובאופן כללי נמנע מלדבר על מה שקורה. לכאורה, התנהגות כזאת מיועדת להגן על המטופל מפני דאגות ומחשבות רעות, אך למעשה היא משמשת את המטפל עצמו שחושש מהמצב ומעדיף להשתיק את הדיבור עליו. גם הסגנון הזה בעייתי כי הוא משאיר הן את המטופל והן את המטפל לבד, כל אחד עם חרדותיו, וכך שניהם נמצאים במצוקה. "מול שני סוגי התמיכה הבעייתיים האלה נמצאת התמיכה הקשובה והשיתופית, שמתחשבת בצרכים האמיתיים של המטופל. תמיכה כזאת יוצאת מתוך תפיסה שאומרת: 'אנחנו יחד במצב הזה ונתמודד איתו כצוות'. לכאורה, זהו הסגנון הטוב והיעיל, אבל למרבה הפלא לא תמיד זה כך. מתברר שלתמיכה טובה יכולות להיות השפעות שליליות, וזו אחת החידות הגדולות של הפסיכולוגיה: מדוע לפעמים, ככל שהטיפול נעשה מתוך כוונה טובה ורגישות, המטופל מרגיש דווקא רע יותר ונעשה מדוכדך?"

אז בכל זאת מדוע?

"במחקרים שנעשו במעבדה שלי ביססנו גישה כוללת, שלפיה טיב התמיכה וההשפעות שלה תלויים לא רק בסגנון התמיכה של המטפל אלא גם בסגנון האישיות של המטופל. במילים אחרות: כשמתייחסים לטיפול, צריך להסתכל עליו לא כעל מתן תמיכה חד-צדדי שעומד בפני עצמו, אלא כסוג של ריקוד בשניים, ואלס מטפל-מטופל, שיעלה יפה רק אם השניים יהיו מתואמים. כך, חשוב שמטפל-קרוב יציע תמיכה קשובה, אבל השאלה אם יש למטופל יכולת לקבל אותה. כמו שיש סגנונות תמיכה שונים, כך יש שוני ביכולתם של אנשים לקבל תמיכה מהזולת".

בכל המצב הזה יש נקודות אור?

"יש, בהחלט. לפעמים טיפול בבן משפחה הוא הזדמנות להתקרבות. יש אנשים שבשבילים זו הזדמנות לחשבון נפש ולבקשת סליחה, לפעמים באופן מילולי ולעתים על ידי הנוכחות והעזרה. הרבה פעמים דווקא אנשים שלא היה להם קשר טוב עם ההורה הם אלה שמטפלים בו בזקנתו במלוא העוצמה, אולי בניסיון אחרון לזכות באהבתו. הרבה אנשים שמטפלים בהורה דמנטי מספרים, שלמרות המצב ואולי דווקא בגללו, הורה שהיה קשה וביקורתי מאוד נעשה נוח ומתחיל להרעיף עליהם חום. גילויי החיבה האלה הם לפעמים כל מה שיהילד' לא קיבל מעולם, ויש בזה פיצוי מה. ולבסוף, גם טיפול בבן זוג שהיה לא קל כשהיה בריא עשוי להיות מקרב ולעורר במטופל הכרת תודה, סלחנות ואהבה".

שחר פנקס | מחזאית

בוגרת תואר שני בבימוי, החוג לתיאטרון בפקולטה לאמנויות, אוניברסיטת תל אביב. בין עבודותיה כמחזאית: "ארץ חדשה" (בשיתוף עם שי פטובסקי, תיאטרון הבימה), "בשר גבירותי ורבותי" (אנסמבל הרצליה), "אבא שלי לא ציפור" (פסטיבל ישראל), "תהלה", "האדרת", "בדמי נמיה" (תיאטרון החאן). "אדם לא מת סתם", "המאהב", "אבא גוריו", "סיפור פשוט", "לבד בברלין" (תיאטרון הבימה), "הוא הלך בשדות" (תיאטרון בית ליסין). "בימינו לא יוצאים לדרך", "הבא אחרי" (תיאטרון באר-שבע).

בין עבודותיה כדרמטורגית: "אורסטס ואלקטרה - משפט רצח" (התיאטרון הלאומי קפריסין). "כנרת כנרת", חלום ליל קיץ" (תיאטרון החאן), "הסוחר מוונציה", "לא אשנא", "הקמצן", "סימני דרך", "מיקה שלי" ועוד (תיאטרון הבימה). זוכת פרס רוזנבלום 2014, בפרס התיאטרון הישראלי. בשנת 2013 זכתה בפרס מחזאית השנה על ההצגה "אדם לא מת סתם".

איה קפלן | מחזאית ובימאית

במאית תיאטרון, מחזאית ומורה למשחק. עבודותיה מועלות תדיר בתיאטרונים השונים בישראל. מנהלת אמנותית את "החממה לפיתוח מחזאים צעירים" של 'המכון למחזאות ישראלית' בשיתוף עיריית תל אביב-יפו. מורה וחברת הוועדה הפדגוגית בבית הספר למשחק מיסודו של יורם לויןשטיין. משמשת כמרצה אורחת במחלקה לאפנה ב"שנקר- בית הספר הגבוה להנדסה ועיצוב". בין השנים 2016-2011 כיהנה כחברת הוועדה האמנותית של תיאטרון באר-שבע. כיהנה כשופטת במגוון פסטיבלי תיאטרון ישראלים. בשנים האחרונות מתרכזת בעיקר בבימוי מחזותיה שלה, תוך הבאת נרטיבים נשים אל מרכז הבמה.

בין עבודותיה: "חתונה בשעת מגפה" - כתיבה ובימוי (ת' החאן בשיתוף בית הנסן, 2021). "דבר על מקום המצאם" - נוסח הצגה למחזה מאת נאוה סמל ובימוי (ת' הבימה, 2020), "הדירה של רוזה" - כתיבה משותפת עם שחר פנקס ובימוי (ת' באר-שבע, 2020), "סיפור על אהבה וחושך" - כתיבה ובימוי עפ"י עמוס עוז (ת' החאן, 2019), "השיבה" - כתיבה ובימוי (ת' הקאמרי, 2019), "העולם האחר" - בימוי (ת' החאן, 2018), "עושה כרצוני" - בימוי ודרמטורגיה למחזה מאת מוטי לרנר, עפ"י ספרה של אסתי וינשטיין (ת' הבימה), "כוכבים תועים" - כתיבה משותפת עם היושע סובל עפ"י שלום עליכם (תיאטרון היידישפיל, 2016), "בין חברים" - בימוי ודרמטורגיה למחזה מאת חגית רכבי-ניקולבסקי עפ"י עמוס עוז (ת' באר-שבע, 2015), "בעל למופת" - בימוי (ת' הקאמרי), "הכל אודות חוה" עיבוד משותף עם ניר ארז ובימוי (ת' באר-שבע 2011).

סבטלנה ברגר | תפאורה

עיצוב תפאורה בוגרת ביה"ס ע"ש גרקוב (רוסטוב, רוסיה), והחוג לתיאטרון באוניברסיטת ת"א. בין עבודותיה **בעיצוב תפאורה**:

בתיאטרון באר-שבע: 4 דקות 120 שניות", "האפקט", "כלוב העלזים", "דונה פלור נשואה לשניים", "גריין מייל", "רומיאו ויוליה", "רוחות", "רק אתמול נולדה". תיאטרון גשר: "הלילה ה-12". תיאטרון בית ליסין: "מלך הכלבים", "משרתם של שני אדונים", "הים הכחול העמוק", "עקר בית", "מדליה להרי", "קוריולאנוס". בתיאטרון הבימה: "מקווה", "החולה המדומה".

בתיאטרון הקאמרי: "השיבה", "אניהו", "סוס אחד נכנס לבר". בתיאטרון "החאן": "אנטיגונה", "יתוש בראש", "מותו של אנרכיסט", "העולם האחר", "אוי אלוהים", "הנשים עליזות מוינדזור", "דוד ואניה", "החולה המדומה", "חוקר פרטי", "גן הדובדבנים", "הנסיכה האמריקאית", "אהובת הדרקון", "אותלו", "מצליחים", "נישואים", "קץ", "אוסר", "צל חולף".

בתיאטרון חיפה: "איש הכריות", "מחיר הכבוד", "משהו למות בשבילי". במדיטק: "הכיתה המעופפת", "מומו", "אמיל והבלשים", "יותם ויעלי" ו"ספר הגיונגל". תיאטרון לילדים ולנוער באר-שבע: "מלכת השלג"

עיצוב תלבושות: בתיאטרון באר-שבע ל"גן הדובדבנים", "אבודים ביונקרס", "עפיפונים", "הרולד ומוד", "הגיבן מנטרהדם", "טירונות בלוח", "בין חברים". בתיאטרון גשר: "לשונאים-סיפור אהבה".

תיאטרון החאן: "סיפור על אהבה וחושך". תיאטרון הבימה: "קוריולאנוס", "מירלה אפרת", "משפחה עליזה", "פירורים", "ארטון", "טנגו". בתיאטרון הקאמרי: "גם הוא באצילים". בתיאטרון חיפה: "איש הכריות", "מחיר כבוד", "שלוש מסיבות", "אירמה לה דוס".

זוכת פרס הבמה לילדים ונוער לשנים 2009-2008. (אמיל ובלשים). זוכה פרס התיאטרון הישראלי על עיצוב תפאורה 2017 ("מלך הכלבים").

יהודית אהרון | תלבושות

בוגרת החוג לאמנות התיאטרון באוניברסיטת תל-אביב, ביה"ס לאמנות בוילנה וביה"ס לציור של פרופסור אירנה ברילוב. זוכת פרס התיאטרון הישראלי לעיצוב תלבושות 2017 ו-2014, פרס לעיצוב תלבושות של תיאטרון ילדים ונוער 2017, פרס לעיצוב התלבושות של פסטיבל חיפה הבין לאומי להצגות ילדים 2018. פרס היוצרת המצטיינת של תיאטרון באר-שבע 2018 ופרס על שם ארנון אדר. **עיצוב תלבושות** להצגות: תיאטרון באר-שבע - "כלוב העלזים", "הלווייה חורפית", "סוליקא", "בימינו לא יוצאים לדרך", "הורים איומים", "בית ברנרדה אלבה", "פרח השכונות", "נורה", "למה לא באת לפני המלחמה". תיאטרון גשר - "הנוודים", "האם", "משפט חוזר", "אורסטיה", "גוליבר", "הרצל אמרו!", "ואסה", "בין לילה ובין שחר". תיאטרון החאן - "נפוליון חי או מת", "הנשים העליזות מוינדזור", "גן הדובדבנים", "אהובת הדרקון", "חוקר פרטי". תיאטרון הבימה - "מיקווה", "המלך ליר". אנסמבל עיתים/תיאטרון הקאמרי - "טימון בן אתונה", "פר גינט", "הרצל", "הדיבוק", "המלך הולך למות", "שלוש אחיות". תיאטרון הקאמרי - "השיבה", "מעשייה מגונה", "מסע בין חלמונים", "בעל למופת", "נתן החכם", "מאה". תיאטרון חיפה - "דוכסית של אמלפי", תיאטרון בית לסין - "לילה אחד מרקוביץ", "סיבת המוות", "טניה עולה חדשה". תיאטרון ילדים ונוער באר-שבע - "ידוט והקנגורו", "מלכת השלג". תיאטרון המדיטק - "הידי בת ההרים", "מומו", "הכיתה המעופפת".

עיצוב תלבושות ל"מותק של פסטיבל 9" 2016. **עיצוב תפאורה** להצגות: תיאטרון הבימה - "עושה כרצוני", "הדה גבלר". תיאטרון באר-שבע - "קן הקוקייה", "הכול אודות חוה", "הכול בגן", "בין חברים". תיאטרון המדיטק - "מלך היהודים". עיצוב תפאורה ותלבושות להצגות: תיאטרון באר-שבע - "חתונת הדמים", "סליחות". תיאטרון יידישפיל - "כוכבים תועים". תיאטרון הקאמרי - "חורף מתחת לשולחן", "הפארסות של צ'יכוב", "העשירייה הקאמרית", "דולי סיטי".

אבי בנימין | מוסיקה

נולד בטאלין, אסטוניה.

מאז 1988, עבד בתיאטרונים במוסקבה. משנת 1991 מתגורר בישראל. במשך 24 שנים עבד בתיאטרון גשר, כמלחין ומנהל מוזיקלי. במהלך השנים הלחין וכתב מוזיקה ליותר ממאה הצגות והלחין מוזיקה ליותר מ-30 סרטים ישראליים. מאז 2015 עוסק בהפקה של פרויקטים עצמאיים, ביניהם "פסקולים לסרטים שאינם קיימים", ופרוייקטים פעילים של ההרכב "אבי בנימין טריו" - "בבלי" ו"טרמין".

עמית זמיר | תנועה

מורה לתיאטרון מחול, יוצר וכוריאוגרף.

בוגר בית הספר למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין, הסדנה להכשרת רקדנים בחיפה, בעל תואר ראשון B.Ed בחינוך למחול ותואר שני M.A בהתמחות כוריאוגרפיה. מעביר סדנאות "פשוט לזוז" בתנועה בארץ ובעולם. עיצוב תנועה בתיאטרון: בתיאטרון הקאמרי: "בעל למופת", "אותלו", "השיבה", "מיזרי", "הנכד". בתיאטרון באר-שבע: "למה לא באת לפני המלחמה?", "בין חברים", "רומיאו ויוליה", "גרין מייל", "חתונת הדמים", "דונה פלור נשואה לשניים". בתיאטרון בית לסינ: "הר לא זז", "האורחת", "הוא הלך בשדות", "הקומה השלישית", "מלך הכלבים", "הסודות", "לילה אחד מרקוביץ". בתיאטרון הבימה: "קוריולונוס", "רעל ותחרה", "מישהו שישמור עליי", "1984". בתיאטרון גשר: "המחברת הגדולה", "רודף העפיפונים", "חוות החיות", "מר ורטגו", "המנרה". בתיאטרון החאן: "המפלט", "סיפור אהבה וחושך". בתיאטרון יידיש שפיל: "כוכבים תועים", "מעשיות קלאץ", "בישראל ובחזרה". בתיאטרון אורנה פורת: "הניצחון הסופי" מורה לחיים". בתיאטרון המדיטק: "לא דובים ולא יער". בסוזן דלל: "בובה", "סוסי ים", "בלאנש". בתיאטרון פיקולו איטליה: "Miracolo". בתיאטרון CRT איטליה: "The Head". כיוצר עבודותיו הוצגו בפסטיבלים רבים: אינטימאדנס, פסטיבל ישראל, גוונים במחול, מחול אחר, מחול לוחט, פסטיבל מאסטר קלאס מילאנו איטליה, פסטיבל תיאטרון פיזי באסן גרמניה ועוד.

כחצי מבני ה-75 פלוס בישראל מדווחים כי הם חשים בדידות לעיתים קרובות

אמיר קסטרו | תאורה

תיאטרון באר-שבע: "סליחות", "אם נדע לאהוב", "בוא תכיר את אבא", "ימים בגן עדן", "סוליקא" (מועמד לפרס התאורה בפרסי התיאטרון), "פרפרים הם חופשיים", "כלוב העלילים". תיאטרון הקאמרי: "סוף משחק", "מיהו יהודי". תיאטרון הבימה: "מיקווה". תיאטרון אורנה פורת: "רכבות אל חופש". תיאטרון לילדים ולנוער באר-שבע: "דוט והקנגרו", "נאחזת באוויר". מדיטק: "די"ר דוליטל". תיאטרון תמונע: "שפן אדום שפן לבן", Knit & Clean, "שיעור לדוגמא", "ירגעים, פרדוקס", "פנים אחרות", "According To Law", "ותכתוב", "הגוף האחר", "דיו"ח התקדמות", "נשמה את לא אשמה", "זה כל הזמן בורח ליי", "בחוץ לפני הדלת" (מועמד לפרס התאורה בקיפוד הזהב 2017), "מד", "צעצועים", "אהבת חינם", "ליידי עמר", "על זה אין לנו ויכוח". תיאטרון הבית: "מה שלא הורג". פסטיבל חיפה להצגות ילדים: "תופר החלומות", "אופוריה" (פרס התאורה 2016), "דוט והקנגרו", "המסע המופלא לאי לפפה". פסטיבל עכו לתיאטרון אחר: "סתני", "דרקון הזהב", "זה כל הזמן בורח ליי", "פלסטין שנת אפס", "המקום ינחם אתכם", "תלויים". תיאטרונטו: "שפויה", "האם דגים ישנים?", "עדיין אליס", "רסיס בלב", "איך להיות מאושרים ב-10 שלבים".

סנדרה שדה | רוזה

בוגרת החוג לתיאטרון, אוניברסיטת תל אביב. השתתפה בפרויקט "עין הוד" של נולה צילטון ועודד קוטלר. בין תפקידיה - בתיאטרון הבימה: "וויצק", "סיפור פשוט", "הרובע העתיק", "הלווייה חורפית", "הכסאות", "חתול רחוב", "שירלי ולנטיין" (הצגת יחיד), "זרים", "מותו של סוכן", "אותו הים", "לרקוד ולעוף", "קוויאר ועדשים", "ערי מדבר אחרות", "מירליה אפרת", "פליישר", "סימני דרך", "גבעת חלפון אינה עונה", "זורבה היווני". בתיאטרון חיפה: "הקייטנים", "גן הדובדבנים", "ליל העשרים"; בתיאטרון הקאמרי: "טוב", "סוויני טוד", "הביתה", "נשים בצמרת", "מידה כנגד מידה", "בית ספר לריקודים", "קסטנר", "מיכאל קולהאס", "אהבה מאוחרת", "נוצות", "חקירה", "הדלפה", "אחרי החגים", "שירה", "תמונות מחיי נישואים", "מכתבי אהבה", "ריצ'ארד השלישי", "שברי זכוכית", "סיפור משפחתי", "שטח סגור", "הפושעים החדשים", "החדר האחורי"; בתיאטרון בית ליסין: "דברים שאני יודעת", "יחפים בפארק", "נערי ההיסטוריה", "גוד ביי אפריקה". בקולנוע: "האופה מברלין", "מתוק ומר", "למראית עין", "הדברים שמאחורי השמש", "מים קפואים", "פרצוף פוקר", "שישה מיליון רסיסים", "הקץ של אביה", "הוא הלך בשדות". בטלוויזיה: "סברי מרנן", "זיגי", "פלפלים צהובים", "תנוחי", "עבודה ערבית", "קרובים קרובים", "ארץ מולדת".

רבקה מיכאלי | רוזה

בת שמונים ואחת. (1938) שחקנית, קומיקאית, זמרת, שדרנית רדיו ומנחת טלוויזיה. ב-1960 החלה להופיע כחלק מחמישית שחקניות במועדון התיאטרון בחיפה, שם ראה אותה יוסי בנאי שבחר בה כשותפה בשתי הצגות בידור "ילדות קשה" (1964) ו"נשואין נוסח גירושין" (3-1972). בשנת 1974 החלה להופיע בתוכנית הטלוויזיה הסאטירית "ניקוי ראש", בצוות השחקנים היו בין היתר - עליזה רוזן, דובי גל, טוביה צפיר, ספי ריבלין. "ניקוי ראש" בעריכת מוטי קירשנבאום, זכתה לפופולריות רבה. גילמה דמויות בלתי נשכחות בתרבות הישראלית, בתיאטרון המסחרי ובתיאטרון הרפרטוארי, בהצגות: "איך להיות אמא יהודיה בעשרה שעורים", "אדם הוא אדם", "לבלוב אהבה", "זוג משמים", "יורדים על השבוע", "הדוד מקייפטאון", "אולפן למתחילים", "מכתבי אהבה", "נתניה", "אישה בעל בית", "אורזי המזוודות", "הפושעים החדשים", "זעיר ענפין", "היורשת", "הגלולה", "העלתה מופעי יחיד שלה "שעות נוספות" ו"בת 26 בפעם השניה". במהלך שנות ה-80 ותחילת ה-90 הנחתה בטלוויזיה את התוכניות "סיבה למסיבה" ו"סופשבוע" של הערוץ הראשון. כמו כן הגישה פינה היתולית גבי' תשובה- בתכנית הטלוויזיה המיתולוגית "זהו זה" בטלוויזיה החינוכית. השתתפה בסרטים: "חסד מופלא" (1992), "קדוש" של עמוס גיתאי (1999), "זמזום", לצד אסי דיין (2001), ובסרט "מוכרחים להיות שמח" (2005), עליו זכתה בפרס אופיר על שחקנית משנה. בנוסף, שיחקה בסדרות: "אבא משתדל", "איפה אתה חי", "צומת מילר", "בנות הזהב", "אלישע", ובתפקידי אורח בסדרות: "בנות בראון", "שבתות וחגים" ו"החיים זה לא הכל".

מולי שולמן | גדי

שחקן, במאי ומתרגם. בוגר הסטודיו של ניסן נתיב תל-אביב, שנת 2000. שיחק בהרכב האימפרוביזציה "למה אלפקה" - 2001-2007. מאז מאלתר בהרכב "טרי פולינג" ברחבי הארץ ובפסטיבלים בינ"ל. תיאטרון באר-שבע: "הזכיה הגדולה", "יונו והטווס", "קומפני", "הכל אודות חווה", "סוביניר", "הכל בגן", "רק אתמול נולדה", "בין חברים", "רומיאו ויוליה", "פרק ב'", "קומדיה סקסית לביל קיץ" (משחק ואף עיבד יחד עם ירון ברובינסקי), "עפיפונים", "בימינו לא יוצאים לדו-קרב", "דונה פלור נשואה לשניים", "הלווייה חורפית", "כלוב העליונים", "04:12", "הבא אחריו". בימיו ותרגום - תיאטרון תמונע: "מר קולפרט" - (זוכת שני פרסי "קיפוד הזהב" 2010). גודמן בית ספר למשחק בנגב: "סקאפן"/"מולייר" - שנה ג', 2014 ועוד. תיאטרון באר-שבע: "בוא תכיר את אבא". טלוויזיה - "זה המצב", "הכל הולך" הולך (עונה 1+2), "בלתי הפיך", "המובילים", "להתבגר", "תראו מי שואל", "כדברא" עונה 3. מדבב זה למעלה מעשור בכל ערוצי הילדים. קולנוע - "חטאים" בבימוי אבי נשר, "ג'סט" בבימוי קובי מחט.

טלי שרון | אורלי

בוגרת הסטודיו למשחק של יורם לוינשטיין 2005. בין תפקידיה: בתיאטרון חיפה - "תפרים" צוותא- "ערב שקופיות", "תורת היחסים". תיאטרון הרצליה: "כוונות טובות", "כל נדרי". סרטים: "נורמן", "הרמוניה", "ההיא שחוזרת הביתה" (פרס השחקנית בפסטיבל ירושלים), "למראית עין", "שלוש אמהות", "הדברים שמאחורי השמש". טלוויזיה: "סרוגים", "טלנובלה בע"מ", "בטיפול", "אוטונומיות", "הצרות שלי עם נשים", "ניורק", "בני ערובה", "האקס המיתולוגי", "מגדלים באוויר". מנהלת ב"ס למשחק - "סדנאות משחק טלי שרון". מלמדת משחק בחוג לקולנוע אונ' תל אביב ובמשרד הביטחון.

איתי צ'מה | קונה של הדירה, גנב, שליח, שוטר

בוגר "גודמן" בית ספר למשחק בנגב ושחיין אולימפי לשעבר. תיאטרון באר-שבע: "הבא אחריו", "רומיאו ויוליה", "הצעה מגונה". תיאטרון בית ליסין: "מלך הכלבים". צוותא - "קול חתן וקולתי". תיאטרון הבימה: "המלט". גודמן בית ספר למשחק בנגב: "מתאבל ללא קץ" - פרס שחקן המשנה הטוב ביותר בפסטיבל תיאטרון בינלאומי מינסק. תיאטרון לילדים ונוער באר-שבע: "אני והמסלול", "מעשה בכוכב שנפל לשולית", "אקסטרה לארג", "דוט והקנגרו". תיאטרון השעה: "הדייג ודג הזהב", "הלב האמיץ של אירנה". אנסמבל כאן: פרויקט S3, פרויקט S2, "אני אנגלינה ג'וליי".

אלמוג רוזנו | קונה של הדירה, שוטרת

בוגרת גודמן 2019.
פסטיבל תיאטרון קצר בצוותא: "צדפים".
פסטיבל עכו: "בית ברנדה אלבה", "נוף ילדות", "דיבוק".
תיאטרון באר-שבע: "זורבה היווני".

נעם ברמט | קונה של הדירה, שוטרת / עוזרת במאי

בוגרת לימודי משחק ב"גודמן" בית הספר למשחק בנגב 2019.
תיאטרון: צוותא: "הבמאי, העוזרת וזאת עם הפלפל".
תיאטרון באר-שבע: "לא משלנו".
"צדפים" - פסטיבל תיאטרון קצר.

רותם לוי | ינתן

ילידת שנת 2009.
משחקת שנה שניה במרכז מצוינות בגודמן בית ספר למשחק בנגב.

אופיר לוי | ינתן

יליד שנת 2009.
משחקת שנה שניה במרכז מצוינות בגודמן בית ספר למשחק בנגב.

מעל מחצית מהקשישים בישראל מתקיימים מקצבאות בלבד, מתמיכת בני משפחה או ממקור לא ידוע

רון ביטרמן | רון

בוגר סמינר הקיבוצים מחזור 2004.
תיאטרון באר-שבע: "איזבלה", "קומדיה של טעויות", "המשרד", "פיאף", "הרוזן ממונטה קריסטו", "קן הקוקיה", "הכול אודות חווה", "מהומה רבה על לא דבר", "טירונות בלזו", "הגיבן מנוטרדאם", "שחק אותה סם", "רומיאו ויוליה", "הרולד ומוד", "עפיפונים", "בימינו לא יוצאים לזו קרב", "ימים בגן עדן", "השיטה", "הבא אחריו". הבימה: "המדריך לחיים הטובים". תיאטרון חיפה: "גיבורים בעל כורחם". הצגות ילדים: אורנה פורת: "אניהו", "פצפונת ואנטון". חני הפקות: "מסע לארץ התווים". תיאטרון השעה: "מסביב לעולם בשמונים יום". טלוויזיה: "החממה", "חטופים 2". קולנוע: "אלוהי הפסנתר".

אדוה עדני | עורכת הדין לאה מזעקי

בוגרת בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה, בית צבי.
תיאטרון הבימה: "סוניה מושקט". תיאטרון בית ליסין: "ילדה של כולם", "אני לא רפפורט", "מי מכיר את עמוס חפר". תיאטרון חיפה: "השקרן" והמופע המוסיקלי: "שוק המציאות". תיאטרון הקאמרי: "קרום", "אטום".
תיאטרון באר-שבע: "מהומה רבה על לא דבר", "הנסיכה והרועה", "הנאהבים", "כטוב בעיניכם", "צייד המכשפות", "אהבה וזיכרון", "אנה פרנק", "בית המלאכה", "לחנך את ריטה", "יתוש בראש", "נוכלים ואוהבים", "כשאת אומרת לא", "לא כולל שניה", "אחרון המאהבים הלוהטים", "בין חברים", "גלילאו", "טירונות בלזו", "איזה יופי", "רומיאו ויוליה", "פרק ב'", "אבודים ביונקרס", "בימינו לא יוצאים לזו-קרב", "בוא תכיר את אבא", "דונה פלור נשואה לשניים", "כלוב העלזים", "מחיר החיים", "הבא אחריו".
תיאטרון הספרייה: "פאל ג'ואי", "הלוויה חורפית". המחזמר "גריז".
תיאטרונטו 95: "ג'ורדן". פסטיבל לתיאטרון קצר: "חני בעלך אוהב אותך", "מיכל".
טלוויזיה: "פרפר נחמד", "תיכון השיר שלנו".

משתתפת במופע הבידור "נישואים גרעיניים" אותו כתבה, בימה והפיקה יחד עם בעלה דוד קיגלר.

32% מבנות ה-65 פלוס בישראל חיות בגפן

הנהלה ציבורית

יו"ר: פרופ' אייל שינר | קרן אוזן | זיו אופק | אבי אטיאס | עו"ד דני אליגון | ד"ר אנגלרט מאיר | פני בדש | נעמי בלומנטל | אלי בן סימון | ראובן בן סימון | דניאלה גז | אשר גרינבאום | ד"ר אהוד דוידסון | פרופ' צבי הכהן | אפרת זיו-אספים | עפרה חן | אהרון ידלין | דוד יוסוב | סימה כחלון | גילה לוי | עופר ליפשיץ | עליזה מנור | פרופ' גיורג' מרקוביץ | עו"ד מאיר סהר | אריה קליינמן | אמיר רוזנבלית | ד"ר שלומי קודש | יוסי רייך | גלית שביט

מנכ"ל שמוליק יפרח | מנהלת אמנותית שיר גולדברג

ממונה בטיחות פוזנר בטיחות | ייעוץ משפטי רמה לשם, עו"ד אהוד ערב משרד רו"ח חדד ושות'; רו"ח | מבקר פנים אריק קטורזה, רו"ח | רופא התיאטרון ד"ר מיקי (מייקל) גידון | מנהלת מח' מכירות ושירות לקוחות אילנית וקנין-בקר | נציגי מכירה ורד דהן, מאיה חביב, רעות סבת, ויקטוריה קלימנטוב | אחראית משמרת ורכות הדרכה חגית שלי | שירות לקוחות בטי בן דוויל, שני ברביבי, רגינה דנוב, ולריה זמיקוב, ענבר יעקב, אלנרה מילקוב | רכזת בקרת מנויים יפעת חלילי | מנהלת מכירות אזור דרום אושרה דנן | מנהלת מכירות חוץ ולוח רונית קריספין | דוברות ויחסי ציבור בת כהן יחסי ציבור | מנהלת פרסום והפקות אירועים שני אמור | מנהלת מחלקה חינוכית וקשרי קהילה הילה פז | רכזת תכנית ויזמות טליה סספורטס | רכזת אדמיניסטרציה מזל אבר | רכזות חוגים רותם אוזן | חשבת עירית שטופמאכר, רו"ח | הנהלת חשבונות אירית שרור | חשבות שכר והנה"ח אילנית דחליקה | מנהלת לשכת מנכ"ל תקוה סקוי | עוזרת אישית למנכ"ל דנה קוניו | עוזרת אישית למנהלת אמנותית ליבי בן סימון | אחראית מלבישות לריטה מיגרוב | מלבישות יהודית אלקיים, שנית ביטון, אביבית עמר | מעצבת ומנהלת מחלקת תלבושות ואביזרים גילי כוכבי | מחלקת תלבושות ואביזרים עירית פלדמן | צוות במה תומר אברהם, אריה לוצאטו, יהודה מליסה, אלעד רחמים, ארבל פורסטר, קובי צמח | מנהלי במה משה הראל, אלי יוספי, אלי יורם, מוטי ברהום, חנוך אברהם | מחלקת סאונד ומולטימדיה יעקב אבודרהם, אנדריי לומנובסקי, ארטיום קולסניקוב, ניר רובין | תאורה רותם אבירם, אבי זוהר, אלירן צדיק, גבי פרידריך | מנהל מחלקת תאורה שמואל מור | מנהלי הצגה שלמה לסרי, איציק קריספין | מנהל טכני מחלקת סאונד ומולטימדיה אופיר ספיר | מנהל הפקות ותפעול יואב מהרבני | סמנכ"ל כספים ואדמיניסטרציה עודד יצקן

מייסדים

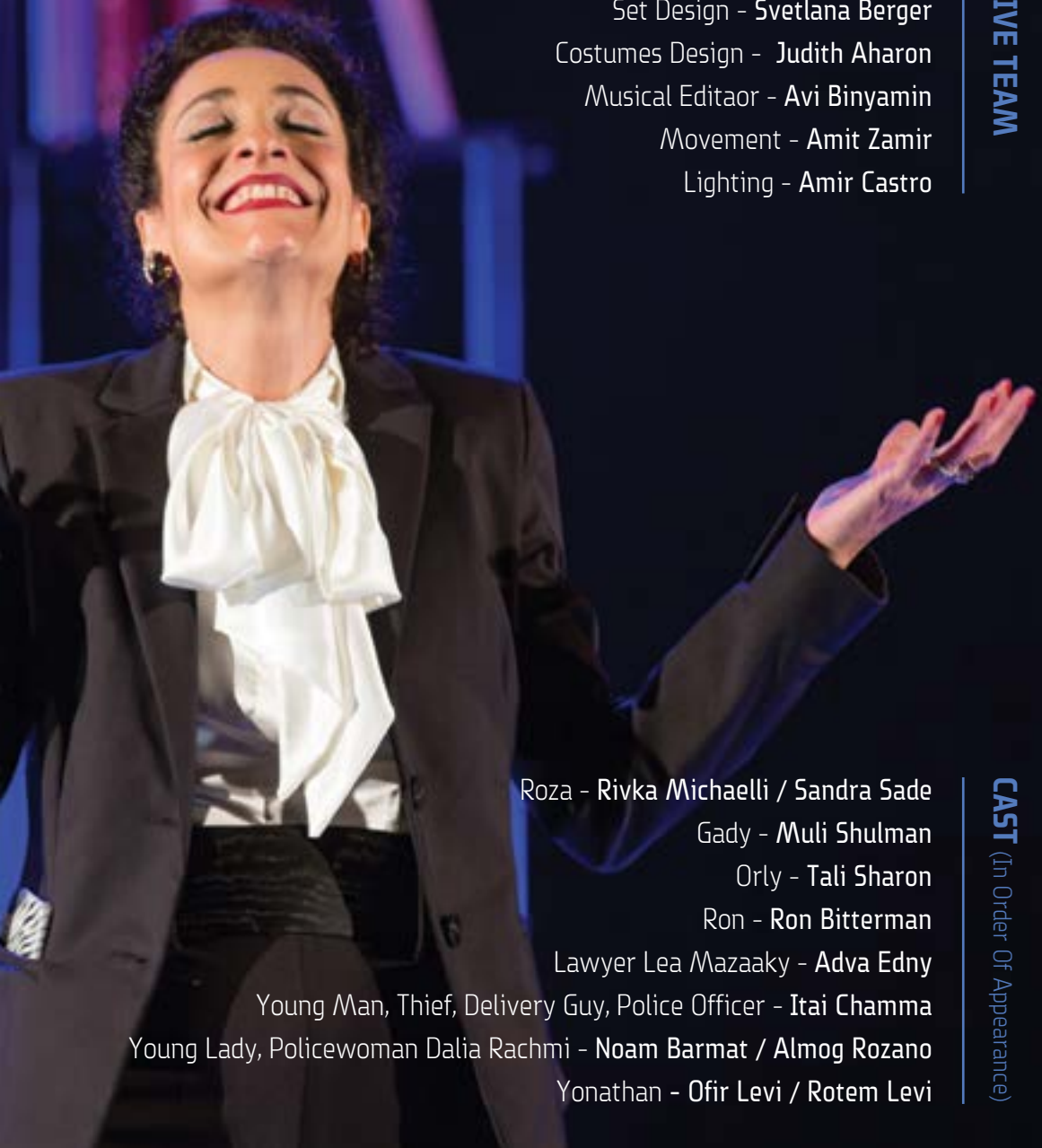
אדמה מכתשים | לוי אריה - הקהילה היהודית של מונטריאול - FEDERATION CJA
מתן שירותי בריאות בע"מ - רינה רמות

ידידים

אביסרור אלי וג'ורג'ט - אביסרור משה ובניו בע"מ | אביסרור גלית וג'קי - אביסרור משה ובניו | אבני חיה ואניסמן רחל | אופיס טקסטיל בע"מ - אברגיל מרקו ורויטל | אופק ורד וזיו | איתני רונית ואלדד | אליה רחל ומקס | אלימלך כוכי ומאיר | אלתר אמנון ועדנה | אמויאל קובי ומיטל - קרן תעשיות | בליסטרא שוש וגיל | בן דוד חביב - אפיק מדיה בע"מ | בן ישי רחל - חברת שבה שיטות בניה | בן כנען סימה וישראל | עו"ד ברגל גז ועינב | ברקאי פנינה | ד"ר ברנר הלל ודורה | בת אור שולמית | גז דניאלה ויוסי | גילון יעל | גרינבאום אירית ואשר | חיים עמירה ונתן | חמו שי וטל - חמו שי עבודות בניה בע"מ | חסין אש תעשיות בע"מ - טלי חדד | אביב ויליה כהן | כהן מיכל ושלמה | כחלון סימה ויעקב | ליפשיץ איריס ועופר | לוצאטו אתי וכפיר - לוצאטו את לוצאטו בע"מ | מיטלר אורית ואורי | מייסוס מקס ורוסיטה | מימון אלכסנדרה ואבנר | עו"ד סימונה גולדמן ואריה מימון | מימון ניב ודורין - פאזל יזמות בע"מ | מרקוביץ יצחק ושלומית | מרש אדריכלים בע"מ - מרש עליזה ורמי | נגב מינרלים בע"מ | נגר מיטל ורן | נגר אבלין וגבי - פארק הרכב גבי | בניני דרורה ושמואל שלום | סדן דגנית ויורם | סופרו מירב ויובל | ד"ר יעל סנה | מנור עליזה | פרחי שוקולד - צמיגי ליבוביץ - אידל מיקי ושרון | צבי תקשורת והוצאה לאור בע"מ - אלוש צביקה וחגית | ד"ר ריביצקי גרגורי | שדה טל | שורץ יוסי - 10 יזמות בע"מ | שופן יהודית | פרופ' דורית ואלון תבור | מימון אברהם ואתי - תבליני מימון

נותני חסויות ותורמים

אדמה מכתשים

By Shahar Pinkas and Aya Kaplan
 Directed By Aya Kaplan
 Set Design - Svetlana Berger
 Costumes Design - Judith Aharon
 Musical Editaor - Avi Binyamin
 Movement - Amit Zamir
 Lighting - Amir Castro

CREATIVE TEAM

Roza - Rivka Michaelli / Sandra Sade
 Gady - Muli Shulman
 Orly - Tali Sharon
 Ron - Ron Bitterman
 Lawyer Lea Mazaaky - Adva Edny
 Young Man, Thief, Delivery Guy, Police Officer - Itai Chamma
 Young Lady, Policewoman Dalia Rachmi - Noam Barbat / Almog Rozano
 Yonathan - Ofir Levi / Rotem Levi

CAST (In Order Of Appearance)

אבני תום | אדרי אור | אלוש רעות | אליהו איתמר
 אמסלם אליאור אליהו | ביטרמן רון | בליץ רוני
 בן-דוד אודי | ברטו ליליאן | גורן ליאת | גולן שירי
 דטנר נתן | דנון ענבר | דקה עלא* | הגואל אוולין
 ויטל ידידה | וינברג מיכל | וינו אלעד שרה
 טובלי אורלי | כהן אורן* | כהן גיל ארי | לבני יובל*
 לוי יובל* | לוי תמר* | מאירסון אורה | מידן זוהר*
 מזרחי לירן* | מלאכי תמר* | מנחין דניאל*
 מנור ספיר* | נאה שרון* | סלקטר אברהם
 עדני אדוה | פניני אבי | צור קרן | צימה איתי
 צירי בן | צרצרי יונתן | קידר תאי*
 קריאף אמיר | רוזנו אלמוג* | שולמן מולי
 שטראוס ניר | שפירא דני* | תורג'מן מעיין
 *בוגרי גודמן בית ספר למשחק בנגב

להצגה "הדירה של רוזה"

מנהל ייצור, הפקות ותפעול יואב מהרבני
 מנהל טכני אופיר ספיר
 מנהל הצגה איציק קריספין
 עוזרת במאי נעם ברמט
 מנהל במה אלי יורם
 תפעול תאורה שמואל מור, גבי פרידריך
 תפעול סאונד יעקב אבודרהם, ניר רובין
 רקווזיטור יהודה מליסה
 מלבישה אביבית עמר
 אביזרים גילי כוכבי, עירית פלדמן
 בניית תפאורה אהרוני תפאורות
 עריכת תוכן לתכניה איתמר מנדלסון
 עריכת תכניה שני אמור
 צילום תכניה מעיין קאופמן
 עיצוב תכניה Galit Media

תודות:
 לפרופסור יצהל ברנר על הייעוץ
 המקצועי לחברת אלפא נטו

במשכן לאמנויות הבמה באר-שבע | טל. 08-6266444 | *2690
 שדרות רגר 41 באר-שבע | חפשו אותנו ב-f | www.b7t.co.il

תיאטרון באר-שבע נתמך על ידי עיריית באר-שבע ומשרד התרבות והספורט

ROSA'S APARTMENT

By Shahar Pinkas & Aya Kaplan

Directed by Aya Kaplan

BEER-SHEVA
THEATRE